

FERROVIARIES

LA MEVA RESPOSTA

Damunt del cavall de batalla, cosa que els aspirants a redemptors municipals del meu tremp ens hi trobem bé, vaig a provar si aquest que no té facilitat de paraula, té prou sentit comú per enrogir.

No em preocupa el conèixer-vos; vostra maldat es trasllueix darrera la vostra màscara.

* * *

Quan l'ex regidor i avui anarquista Joan Arans ens explicà el seu viatge a Madrid en representació del nostre Sindicat, passà el que sempre succeeix quan el delegat és anarquista, que tant sols escoltem les excel·lències de l'Anarquia, del comunisme dels llibertaris, etc., etc.

Dieu que em recordi que jo ho vaig aprovar? Ja ho crec que m'en recordo! Encara em sembla tenir-lo davant amb aquella «carpetà màgica», dient que a dintre hi havien acords del Congrés, que els que no hi eren ja els enviarien i que després ja en veuríem còpies, perquè amb el triomf de la F. A. I., de la A. I. T., i de la C. N. T., un pobre mortal com ell es quedà enlluernat. Tot aquest treball grandios fou el que s'aprovà al Teatre Apolo.

Però acords del Congrés, ca, home, cal

Del Congrés qui en parlà fou Pestanya des de la premsa diària, contant-nos el que jo sabia: que s'actuava com en èpoques passades i que cada grup anarquista volia per a ell la presidència, per imposar el seu criteri als altres. Cada sessió semblava com si una bota colossal aplanés el terreny perquè els dictamens fossin aprovats. I amb això, la F. A. I. s'hi va lluir.

En una sessió d'aquelles, digué i això és tot un poema, que havia estat varies vegades atemptat, i que alguna fins i tot per companys (?), la qual manifestació motivà llur retirada.

Però, què us conto a vos, si per damunt del Sindicat, per damunt de l'obrer i en nom de la Llibertat hi ha l'esfondrar-ho tot?

Bellà tàctica aquesta de dir que el no protestar vol dir conformitat; això deu ésser un concepte «llibertari». Si malament parleu, pitjor escriviu, doncs manqueu a la veritat. Fou veient de que no ens assabentàriem de res ço que m'induí a fer la proposta que esmenteu, i volent remarcar la vostra ignorància, llegiu l'article 12 del carnet confederal.

Tot el demés, terrible mascarota, és a espatlles del Sindicat i la *negación* total d'aquests principis de què tant parleu, confonent-los amb tàctiques i finalitats.

Sense desviar-me com vos, parlaré dels que «perturben» els actes. Si demanant la paraula i exposant un criteri soc un perturbador, què seran aquells que criden, s'aixequen i m'amenacen i desafien amb el vostre consentiment? Seran, potser, els apòstols? (Puix que són una dotzena). I a fe que no els deixen endarrera, doncs si en aquells hi hagué deixebles de Caco, en aquests n'hi ha de la U. P., de Largo Caballero i fins i tot de «librenys»; tot un romesco que és necessari ésser no del «Comunisme organitzat», com diu Pierre Besnard, sinó en plena Anarquia.

En la vostra bogeria sectarista, us descuideu que hi han Homes (amb majúscula), que amb la força de llurs conviccions i la virilitat i contundència dels seus arguments, demostren la vostra fraseologia buida i demagògica. Quant menys, calleu i tanqueu la vostra boca, per a que no ens molesti la vostra infecte bravada.

Diuen que l'experiència és la mare de la ciència, mes pels «purs» redemptors d'Acràcia això no resa, doncs tots som testimonis de les campanyes apolítiques dels tres anys. I tot, perquè? Per entregar-les d'una manera vergonyant a un partit burgès, fi suprem de l'Anarquia, i això si que és el *corolario* i el *apèndice* de què parleu, cèlebre *destruista*.

Apostrofeu la política del proletariat, política netament de classe, per entregar-nos als peus dels professionals de la política burgesa. Això és, resumint, tota la truculència de la vostra pretesa defensa de l'obrer.

No vull que em cregueu; repasseu la premsa àcrata d'aquests últims temps i veureu el cercle viciós on doneu voltes, com aquelles papallones que no saben destriar la verdadera llum i van a morir a la d'un acetilè. Ja que parlo de llum, diré que precisament és el que us manca en totes les assemblees, perquè pogueu veure totes aquestes petiteses que amb tota la mala fe voleu carregar als comunistes.

Quina culpa hi tinc que en les vostres Juntes posin homes sense capacitat, pel sol fet de què avui es diguin anarquistes, i que els obrers ja comencin a donar-se compte del vostre *truco* — com vos dieu — proposant homes capacitats i responsables per obtenir llurs reivindicacions, cosa que en nom de la vostra tan propagada *llibertat* els hi negueu?

I per acabar, pregunto jo: Què pretens, màscara indigna, amb la teva acusació? D'on vens, que t'amagues el nom?

Ja et veig, però, a través de la teva careta, ets dels que portes la camisa...

JOAN BADELL I BAUCCELL

N. de la R. — Ens ha estat pregada la publicació del present article, quedant a càrrec del signant solventar les observacions que el mateix pogués desvetllar entre els nostres llegidors.

Concòrdia, on ets?

La nostra fe — fe absoluta, inquebrantable, filla potser de la nostra inexperiència — ens havia fet creure en la possibilitat d'una solució harmònica, cordial, del plet de Catalunya.

Els discursos, les promeses i les bones intencions (?) dels homes representatius d'Espanya, donaven lloc a creure-ho així.

La realitat, però, és tot una altra. Fins ara, no obstant, encara no havíem perdut del tot la confiança, però després del discurs de Miquel Maura (un dels valors de la política espanyola, segons els seus compatriotes) i dels mur-

muris d'aprovació (massa significatius) de què era objecte sempre que parlava en contra de Catalunya, gairebé ja no ens en resta ni mica.

Tot amb tot, haurà estat a en Maura a qui li haurem d'agrair que ens hagi fet caure definitivament la bena que teníem als ulls; ha estat aquest *fenòmen* de l'eloqüència que, amb tot i ésser tan saviàs, li és possible de dir, amb to despectiu i com un Pic i Pon qualsevol: «La cultura ha d'ésser espanyola. Si vol Catalunya ensenyar, que ensenyi el que vulgui; però l'Estat (es refereix a l'estat espanyol) és el que ha d'ordenar i dirigir la Instrucció pública».

En què quedem, *Don Miguel*? Si la cultura ha d'ésser espanyola, com pot Catalunya ensenyar en la forma que vulgui?

No volem ésser pessimistes, però volem creure que s'imposarà el bon sentit i que els homes que sempre s'han dit liberals i que en hores de prova cercaren amb resultat positiu la col·laboració de Catalunya per enderrocar institucions que ens oprimien a tots, reaccionaran i sabran sortir al pas d'aquests polítics irracionals que fan servir la nostra noble causa de pedra fonamental per continuar una política arcaica, de baixa mentalitat i de centralització.

Així i tot, ho haurem de tenir en compte, tot això. I si malgrat la nostra paciència, si malgrat tots els nostres esforços per fer-nos entendre, fóssim incompresos una vegada més, i per comptes d'apagar la nostra sed de llibertat, se'ns donés un vas de fel o es pretengués ofegar la nostra veu, no callàriem ni podríem callar mai.

I hauríem de recordar aquells gloriosos màrtirs de 1714, que per no renunciar a la llibertat de Catalunya, sapi-gueren morir...

JUST

Els batlles de Burgos obliden que Catalunya forma part d'Espanya únicament per dret de conquesta.

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 200 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx: Rambla Ventosa, 19